

ดร.ปรีทรรักษ์ พันธุบรรยงก์

วิถีสยามูโร

วิถีไทย วิถีโลก

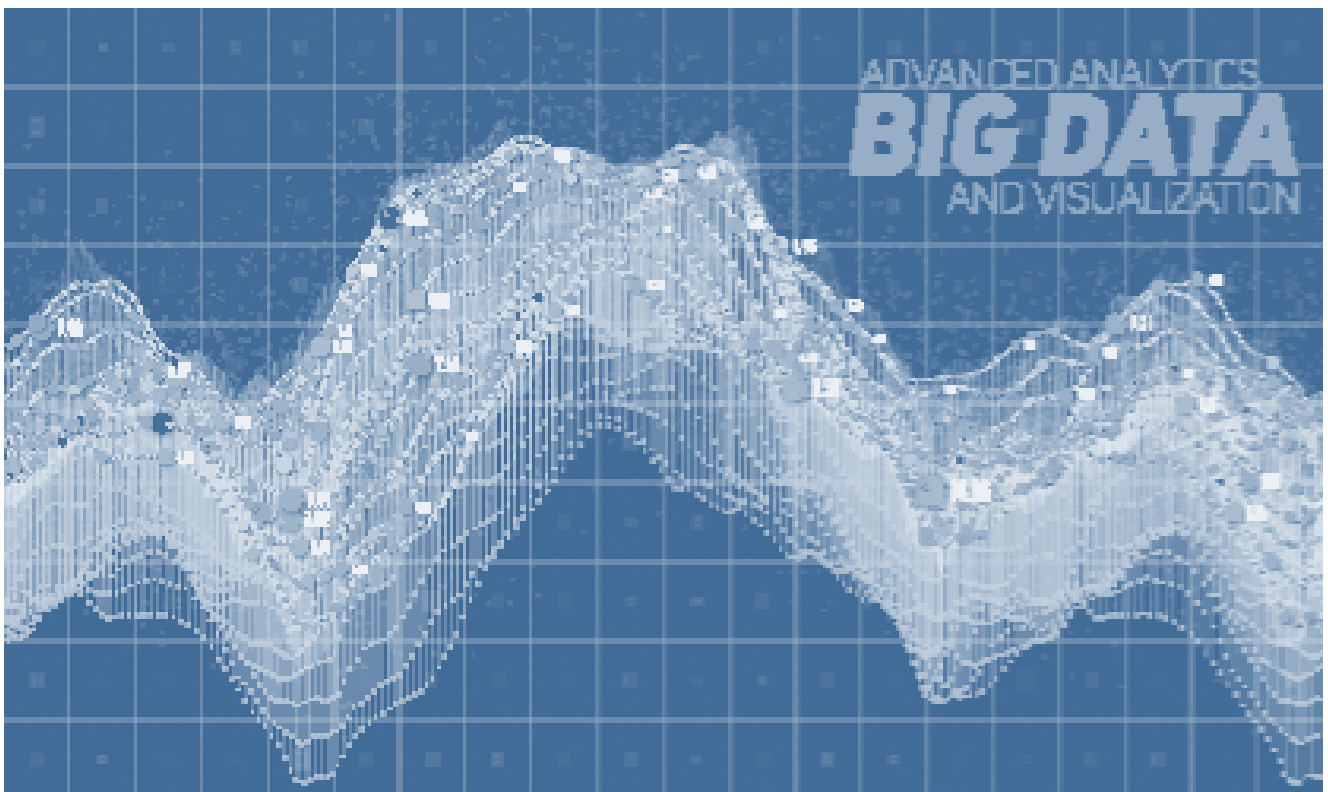
ท่าน สมาชิก และผู้อ่านที่รักทุกท่านครับ ในตอนที่แล้ว เราคุยกันเรื่องโครงการ gPBL ซึ่งเป็นโครงการพัฒนาทักษะนักศึกษาในเรื่องการแก้ไขปัญหา การเพิ่มผลผลิตภาพการทำงานเป็นทีม และความสามารถในการสื่อสารข้ามสถาบัน และข้ามวัฒนธรรมระหว่างนักศึกษาไทยต่างสถาบัน และระหว่างนักศึกษาไทยกับนักศึกษาญี่ปุ่น ตลอดจนการวิพากษ์ข้อเสนอการเพิ่มผลผลิตภาพจากการทำกิจกรรมกลุ่มของนักศึกษาในโรงงานตัวอย่าง ในตอนนี้เรามาคุยกันตามทีลัญญาไว้คือ ความก้าวหน้าของจีนจากประสบการณ์ที่ผมเพิ่งไปดูงานที่บริษัทสุดท้ายสุดดีแห่งของจีนกันนะครับ

ผมได้กลับเข้าห้องเรียนอีกครั้งหนึ่ง ร่วมกับผู้บริหารจากบริษัทต่างๆ ที่เป็นเครือข่ายขององค์กรที่ผมทำงานอยู่ หลักสูตรที่เข้าไปเรียนชื่อว่า *Advanced Retail Management* หรือ ARM ครับ

โดยได้เปิดมา 28 รุ่น ผม และเพื่อนร่วมรุ่นอีก 50 กว่าคน เข้ามาในรุ่นที่ 29 ครับ

เนื้อหาวิชาที่เรียนจะมุ่งเน้นเรื่องการบริหารองค์กรคุณภาพตามหลักของ Thailand Quality Award (TQA) การวางกลยุทธ์ตามหลักการของหมากล้อม การจัดการธุรกิจค้าปลีกในภาพรวม การตรวจสอบเพื่อป้องกันการรั่วไหลของทรัพย์สินภายในร้านค้าปลีก รวมถึงการใช้เทคโนโลยีสมัยใหม่ เช่น Big Data และปัญญาประดิษฐ์หรือ Artificial Intelligence (AI) เป็นต้น

นอกจากการฟังบรรยาย และกิจกรรมกลุ่มในลักษณะการประชุมเชิงปฏิบัติการในห้องเรียนแล้ว ทางผู้จัดยังนำผู้เรียนหลักสูตรนี้ไปดูงานในสถานประกอบการทั้งใน และต่างประเทศ เพื่อความเข้าใจในภาคปฏิบัติที่ชัดเจนยิ่งขึ้น

การดูงานในประเทศนั้นเราไปดูที่ศูนย์กระจายสินค้าที่ประกอบด้วยคลังสินค้าแช่เย็น และคลังสินค้าอุณหภูมิปกติ และที่ดิิจิทัลปาร์คที่เป็นอาคารสำนักงานให้เช่าสำหรับกิจการไฮเทคทั้งหลาย

ส่วนการดูงานต่างประเทศนั้นแต่ละรุ่นจะแตกต่างกันไปตามยุคสมัย สำหรับรุ่นผมเราไปดูงานกันที่เมืองเฉิ่นเจิ้น ประเทศสาธารณรัฐประชาชนจีนซึ่งในยุคนี้อาจถือว่าเป็นเมืองที่ตั้งของผู้ประกอบการไฮเทคหนึ่งในหลายเมืองของจีน

เราไปดูงานกันที่บริษัทที่ถือว่าเป็นที่สุดยอดผู้ประกอบการจีนที่เมืองนี้ ได้แก่ Huawei, FoxConn, CANBOT, และ TENCENT ครับ

เรามีเวลาดูงานกันสองวัน วันแรกจึงไปดูงานที่ Huawei และ FoxConn ส่วนวันที่สองไปดูงานที่ CANBOT และ TENCENT โปรแกรมแน่นเอียดแต่ได้ความรู้ และทำให้ภาพพจน์ของจีน และสินค้าจีนในความรู้สึกของผม และเพื่อนร่วมรุ่นส่วนใหญ่เปลี่ยนจากหน้ามือเป็นหลังมือ

ขอย้อนความหลังตามประสาอาวุโสไซไซที่ว่าผมไปเมืองจีนครั้งแรกเมื่อ 35 ปีก่อนหรือเมื่อปี พ.ศ. 2527 หลังสำเร็จการศึกษาจากญี่ปุ่นกลับมาทำงานที่จุฬาฯ ได้ 1 ปี โดยเดินทางไปพร้อมกับท่านศาสตราจารย์ ดร.มนู วีรบุรุษ รัต.ดร.ขวัญชัย ลิเฝ้าพันธุ์ รุ่นพี่ผม 1 ปี และท่านรองศาสตราจารย์พูลพร แสงบางปลา อาจารย์ผม และผู้เชี่ยวชาญภาษาจีนทำหน้าที่ไกด์ และล่ามกิตติมศักดิ์ไปด้วยในตัว

เราได้เดินทางด้วยเครื่องบินของสายการบิน CAAC (ซึ่งผมจำชื่อเต็มไม่ได้แล้วละครับ...ที่จำตัวย่อได้ก็เพราะอ่านตามตัวอักษรแล้วเหมือนอาการขาดเลือดที่คนจีนชอบทำกัน...) ออกจากสนามบินดอนเมือง จำได้ขึ้นใจเลยว่ามีการแจกพัดให้ผู้โดยสารทุกคน

ถามว่าแจกทำไม?

ตอบว่าให้ใช้พัดระบายความร้อนตอนเครื่องบินขึ้น เพราะจะไม่เปิดเครื่องทำความเย็นจนกว่าจะถึงระดับเพดานบินสูงสุด นัยว่าเพื่อประหยัดพลังงาน เพราะจีนยุคนั้นยังไม่เปิดประเทศ ประชาชนยังยากจนมาก และค่าครองชีพยังถูกมาก

ถูกแค่ไหนหรือครับ? พวกเขาไปสั่งอาหารเข้าทานกันจนอิม 4 คน เสียค่าอาหารคิดเป็นเงินไทยรวม 20 บาทครับ เงินเดือนศาสตราจารย์ในมหาวิทยาลัยปักกิ่งสมัยนั้นเดือนละ 200 บาท

วันหนึ่งพวกเราเข้าร้านไปสั่งอาหารกลางวัน ด้วยความหิวก็สั่งโน่นนี่นั่นเป็นการใหญ่ ปรากฏว่าคุณผู้หญิงเจ้าของร้านอุดรทนต์ไม่ไหวออกมาส่งเสียงว่าเราลั้งลั้ง ท่านอาจารย์พูลพรแปลให้เราฟังว่า อาเจีซาป่นว่า

“...พวกเธอไม่ต้องสั่งอะไรมากนัก เหลือไว้ให้คนอื่นเขากินกันบ้าง.....”

เอากะแม่ซี!!

ปักกิ่งสมัยนั้นยังมีแต่รถจักรยานสัญจรไปมา คนแต่งชุดเหมาสีเทาๆ เวลาจะซื้อของฝากต้องไปที่ Friendship Store... และมีเงินสองประเภท คนจีนใช้เงินเก่าๆ เรียกกันเล่นๆ ว่าเงินเฉ๋า ส่วนคนต่างชาติใช้ธนบัตรจีนอีกประเภทที่ค่อนข้างใหม่ อัตราแลกเปลี่ยนก็จะดูวาวตามใจผู้รับแลก

จะเข้าห้องน้ำสาธารณะก็ต้องถือหนังสือพิมพ์ไปนั่งอ่าน..... เพื่อปิดหน้าต่าง เพราะกำแพงกันห้องเตี้ยมากๆ

แต่ความยากลำบาก และความลำบากก็มีข้อดี คือ อากาศบริสุทธิ์มากๆ เพราะรถรา และโรงงานต่างๆ ยังไม่ค่อยมีครับ มลภาวะก็เลยไม่เกิดขึ้น

หลายปีผ่านไป ผมไปเมืองจีนอีกหลายครั้ง ได้เห็นวิวัฒนาการและความเจริญก้าวหน้าที่เกิดขึ้นอย่างรวดเร็วชั่วระยะเวลาเพียง 30 ปี หลังจากเปิดประเทศ ด้วยคุณูปการของนโยบายแมนฮัตตันได้ถ้าจับหนูได้ของท่านเติ้งเสี่ยวผิง

แต่ความเจริญอย่างรวดเร็วก็แลกมาด้วยปัญหาการจราจรที่ติดขัดมหากาฬ โดยระยะเวลาเดินทางด้วยรถยนต์จากสนามบินปักกิ่งเข้าเมืองที่เคยใช้เพียง 30 นาที เพิ่มเป็น 4 ชั่วโมงต่างๆ ที่ถนนตีขึ้นมากมาย

อย่างไรก็ตาม ด้วยนโยบายการเร่งรัดพัฒนาอย่างต่อเนื่องในทุกด้าน เน้นการศึกษา วิทยาศาสตร์ และเทคโนโลยี ลงทุนมหาศาลด้านโครงสร้างพื้นฐาน โดยว่าจ้างต่างประเทศที่มีเทคโนโลยีก้าวหน้าเพียงโครงการระยะแรก แล้วอาศัยการ “ลอกเลียนอย่างลอกเลียน” ทำให้จีนสามารถพัฒนาอุตสาหกรรมการผลิตรถไฟความเร็วสูง รถยนต์ หรือแม้แต่อากาศยาน และยานสำรวจอวกาศได้ด้วยตนเองในที่สุด

ภาพที่ผมได้เห็นจากที่สุดยอดบริษัท ได้สะท้อนศักยภาพของจีนในเรื่องการพัฒนาประเทศได้เป็นอย่างดีครับ

ไว้มาว่ากันให้ชัดๆ ในตอนหน้านะครับ

อ่านต่อฉบับหน้า